

staterer dens fejl og mangler, men anerkender på den anden side også det meget nyt, den bragte til torvs.

Og så behøver man da forresten slet ikke at være musikinteresseret for at have fornøjelse af denne veldokumenterede, velskrevne og spændende bog.

Finn H. Lauridsen

Aleks. Frøland: *Huset G. E. C. Gad 1855–1956*. (Gad, 1976). 160 s.

Præsteslægten Gad, som boghandlerne og forlæggerne tilhørte, stammer fra Svendborg, og navnet fik den ved en teologisk students tilfældige opslag i bibelen. Selv om et betragteligt antal af slægtens medlemmer – hele 24 – siden første halvdel af 1700-tallet har været præster, er navnet dog i den almindelige bevidsthed først og fremmest knyttet til det københavnske bogforetagende, der blev startet af G. E. C. Gad i 1855. I sin bog biografierer Frøland G. E. C. Gad og hans to sønner Oscar Tønsberg og Frederik Hegel Gad, og den er først og fremmest en hyldelse til den sidste, der i 1954 skænkede boglade, forlag og formue til et fond, der fik farens navn, og hvis overskud skulle gå til videnskabelige, kirkelige og sociale formål.

Det er blevet til et særdeles stilfærdigt, men alligevel spændende billede dels af et firma, der har spillet en betydelig rolle i dansk bogsalg og bogproduktion, dels af de mennesker, der skabte det og bragte det frem. Om grundlæggeren hedder det side 70: »Som så mange andre af tidens ledende boghandlere var han af middel-højde«. Det er en »skøn« detalje, som muligt er rigtig; men man spørger sig selv, hvor mange boghandlere fra forrige århundrede Frøland mon kender højden på?

Foruden af Gad'erne er der småbiografier af »kendte« lærlinge og af skattede og mangeårige medarbejdere – et tiltalende træk. Der er sideblik til køben-

havnsk boghandel i almindelighed, der er talrige illustrationer, nogle endog med »atmosfære«, der er kilder og registre – alt i alt en nydelig og charmerende bog.

Finn H. Lauridsen

Jørgen Trolle: *Ret og vrang. Erindringer*. (Gad, 1977). 276 s.

Den tidligere højesteretspræsident har anlagt sine erindringer som, dog kronologisk ordnede, episoder, han husker. Han gør selv udtrykkelig opmærksom på, at han kun har støttet sig til hukommelsen. Resultatet er da også blevet noget tyndt, om end ind imellem charmerende. Hovedudbyttet er, at erindringerne giver et indtryk af, hvordan et juridisk livsforløb frem til den højeste post kan forme sig, og her berettes enkeltheder, der bidrager til belysning af embedsstandens vilkår. Situationer og oplevelser eller erfaringer af almen karakter er der ikke; perioden under den politiløse tid, hvor Trolle med stor bravur var statsadvokat i København, siges der ikke væsentligt om i forhold til bogen »Syv måneder uden politi«, der kom allerede i 1945.

Vagn Dybdahl

George Nellemann: *Fremmedarbejderbørn. Roepolakkernes efterkommere og deres skæbne i det danske samfund*. (Nationalmuseet, 1977), 76 s.

Folk, der er beskæftiget i undervisningssektoren og i den sociale sektor, fortæller om stigende problemer i forbindelse med fremmedarbejderne og deres familier. Nogle mener endda, at situationen på grund af den manglende assimilation vil tage en farlig udvikling.

Ikke mindst på denne baggrund er denne bog interessant. Den behandler anden generation efter de roepolakker, der kom til landet i årene fra 1893 til 1929, og i undersøgelsen søges det vist, i hvilken grad denne foregående indvandrerbølge